

הלחלה נעימה: האשה המתמוגגת בכאב, אשר שכנה לועם מאסטיק

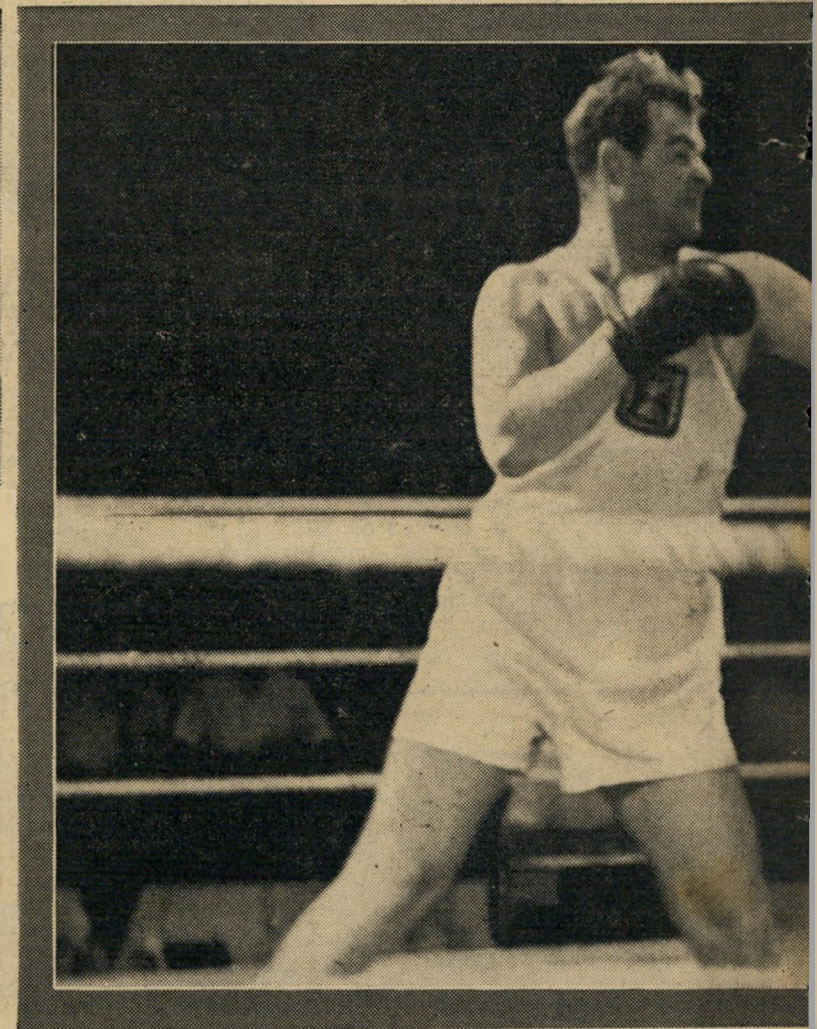
כאב סוער: נכה קטוע-רגל חווה במפלת גיבורו

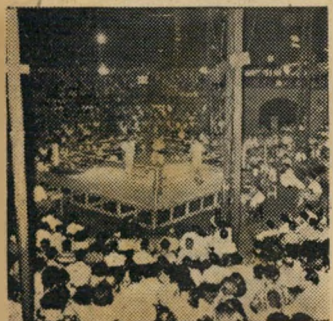
עצבנות הובבית

קור-רוח מקצועי

ערומה

אירליה משפחתית: הוא נושך ידו והיא מבינה לנפשו

אדומה-כחולה... יש כאלה אשר חשים בכאב המתאגרף וחווה פניהם כאילו הם העומדים בזירה. ישנם אדישים היושבים במשך התחרות באדישות כזו — כאילו הם מקשיבים להרצאה על כלכלה מדינית. אחרים מעודדים בקוליקולות את המתחרים, מוחאים כף ושורקים ובכלל מתרגשים מאוד. יש המתחיים בקורת כל הזמן ומתוכחים בלי הפסק עם שכניהם. ישנם כאלה הנכנסים לאקסטזה כזו עד שכל הפרעה מצד שכניהם בקהל היא פרובוקציה למצב רוח ומעשים מעין אלה שעל הזירה.

אחרים תופסים ביד חבריהם ונעים וקופצים במשך ההצגה באופן מקביל למתחרים. ישנם כאלה הכואבים את כאב המתחרים (בפרט מכרים וקרובים). הם הופכים עולמות, זולגים דמעות, נאנחים וגועים בככי. ויש רבים ובכללם נשים וילדים בעלי הבעה סדיסטית גרידה. הם באו ליהנות מן המכות. לא אכפת להם בעצם מי מנצח — העקר שיקבלו את שווי כספם — מכות רצח ודם למכביר.

ואם ירחקו היריבים הפצועים והתשושים איש מרעהו לשם עריכת הכוחות וקצת אוויר תשמע אותם צועקים: „פחדן, מוג לב, מה אתה מחכה? הרבץ!...“ ובתוך כל המולה, המתיתות והצעקות ישנו סה ושם אדם אחד שעצם עיניו ונרדם.

יתר שאת (אם נשאר עוד כח) מנסים לחזק לזאת אפן, ולהדליק „פנסים“ בעיניו. ס בפורס מג'ור. זה הסבוב האחרון (תחרות פרופסיונלים בת 15).

אם נפל ארצה ולא קם עוד במשך התחרות זופר לאט עד עשר) אומרים שיריבו נצח טק הקרב, אומרים שיריבו נצח ב„גוק אאוט יין על רגליהם, מונים השופטים את מספר לספוג הוא המפסיד.

דאי ללכת פעם לתחרות בוקס. בגלל הקהל. של האדם, על החיה שבו, שעור פסיכולוגי — סתם ההצגה בפני עצמה.

תחרות, מבלי להרגיש בכך. גם נשים וילדים אלמוני זב דם — עינו השמאלית נפוחה